

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **ROSH a. s.**, se sídlem Čestmírova 217/22, Praha 4, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 10. 2018, č. j. 22 A 177/2016 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 9. 2016, č. j. MSK 58119/2016, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 4. 2016, č. j. SMO/127064/16/DSČ/Mich. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách

některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), je hož se měl žalobce jako provozovatel vozidla Mercedes, reg. zn. X, dopustit tím, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť řidič uvedeného vozidla dne 14. 10. 2015 v 14:20 - 14:30 hod. na ulici Jurečkova v Ostravě, u Domu umění, nerespektoval dopravní značení „IP12“, vyhrazené parkoviště s dodatkovou tabulkou „stání pro držitele parkovací karty R, A PO-PÁ 7-20 hod., SO 8-15 hod.“ a v působnosti tohoto dopravního značení parkoval bez platné parkovací karty. Za spáchání přestupku byla žalobci podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, a v souladu s § 125f odst. 3

písm. f) téhož zákona uložena správním orgánem I. stupně pokuta ve výši 1.500 Kč a současně mu byla podle § 79 odst. 5 správního řádu a vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1000 Kč.

[2] Ze správního spisu vyplývá, že oznámení přestupku pro nepřítomného řidiče vozidla bylo umístěno ve shora uvedeném vozidle a o vypsání oznámení byl dne 14. 10. 2015 učiněn úřední záznam. Ve spise se nachází fotografie, ze které je zřejmé, že vozidlo Mercedes, reg. zn. X stojí v parkovacím stání poblíž jiného vozidla, přičemž je zde rovněž fotografie značky „IP12“ včetně dvou dodatkových tabulek, ze kterých vyplývá platnost 24 m vlevo a 35 m vpravo od značky. Dne 11. 12. 2015 vyzval správní orgán I. stupně žalobce jako provozovatele předmětného vozidla k uhrazení částky 500 Kč, neboť blíže neustanovený řidič se předmětným vozidlem dopustil vytýkaného jednání. Současně jej poučil o tom, že může do 15 dnů sdělit písemně údaje o totožnosti řidiče, který skutečně toto vozidlo řídil v době spáchání přestupku. Dne 30. 12. 2015 obdržel správní orgán I. stupně sdělení žalobce, že jím provozované vozidlo řídil v uvedeném čase pan D. P., nar. X, bytem O. 41, Praha 7. Současně žalobce předložil plnou moc k zastupování ve správním řízení, udělenou společností Odvoz vozu s. r. o. Správní orgán I. stupně založil do spisu podání společnosti Odvoz vozu s. r. o., ve kterých v jiných řízeních jako zmocněnec označuje jako osobu, která řídila zmocnitelem provozované vozidlo, pana D. P., nar. X, bytem O. 41, Praha 7. Dne 8. 1. 2016 zaslal správní orgán I. stupně panu D. P. na žalobcem uvedenou adresu, která byla podle výpisu z centrální evidence obyvatel jeho adresou trvalého pobytu, výzvu, která se správnímu orgánu vrátila nevyzvednuta. K dotazu správního orgánu bylo zjištěno, že vozidlu Mercedes reg. zn. X nebyla ke dni 14. 10. 2015 vydána parkovací karta R ani parkovací karta A. Dne 5. 3. 2016 správní orgán I. stupně odložil věc přestupku, neboť do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti, odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

[3] Dne 5. 3. 2016 oznámil správní orgán I. stupně žalobci zahájení řízení o správním deliktu a nařídil ústní jednání na 31. 3. 2016, žalobce přitom uvědomil, že při ústním jednání bude proveden výslech svědkyně - strážnice městské policie, která byla přítomna zjištění porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích stanovených zákonem o silničním provozu. Výzva byla žalobci doručena dne 7. 3. 2016 a zástupci žalobce dne 8. 3. 2016. Dne 31. 3. 2016 proběhlo ústní jednání před správním orgánem I. stupně, kterého se žalobce nezúčastnil. Svědkyně vypověděla, že dne 14. 10. 2015 v 14:20 hod. na místě shora popsaném viděla stát v působnosti popsaných značek vozidlo Mercedes RZ X, u kterého se nikdo nezdržoval, a vizuální kontrolou bylo zjištěno, že ve vozidle není parkovací značka R, A. Proto u vozidla vyčkávala cca 10 minut z důvodu možného příchodu řidiče a následného prověření a případného projednání zjištěného přestupku, avšak marně. Poté vypsala v 14:30 hod. oznámení o přestupku pro nepřítomného řidiče vozidla, které vložila za stěrač, pořídila fotodokumentaci místa a způsobu spáchání možného přestupku a přestupek oznámila.

[4] Následně dne 5. 4. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. SMO/127064/16/DSČ/Mich, kterým uznal žalobce vinným ze správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a současně mu byla uložena pokuta v celkové výši 2500 Kč. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání,

pokračování

v jehož odůvodnění namítal, že správní orgán I. stupně neměl zahajovat řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, ale s osobou řidiče, tedy s panem D. P.. Dále žalobce uvedl, že p. P. jakožto řidič tvrdí, že parkovací kartu R, A měl ve vozidle viditelně umístěnou, přičemž ze spisu k případu nevyplývá opak.

[5] K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 9. 2016, č. j. MSK 58119/2016, napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že po procesní stránce neshledal v postupu správního orgánu I. stupně žádné pochybení, které by mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí. K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že sdělení totožnosti řidiče vozidla nemá samo o sobě za následek zproštění odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt, byť je významným vodítkem pro správní orgán, který je povinen učinit nezbytné kroky pro zjištění pachatele přestupku. Jestliže však pachatel přestupku ani poté nebude zjištěn, nastupuje objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt, přičemž liberační důvody zákon o silničním provozu uvádí pouze dva, a to odcizení vozidla nebo tabulky registrační značky anebo podání žádosti o zápis změny provozovatele v registru vozidel, takové důvody však nebyly v daném případě tvrzeny. Na výzvu sdělený řidič p. P. nijak nereagoval a byla tak splněna podmínka tzv. nezbytných kroků. Okolnost, že zmocněnec žalobce ve správním řízení - společnost Odvoz vozu s. r. o., uváděl totožnou osobu řidiče i v jiných správních řízeních, přičemž tento sdělený řidič písemnosti na sdělené adrese trvalého pobytu nepřebíral a nereagoval na ně (nikoliv, že mu nebylo možno doručit), je ve spise řádně doložena a žalobci bylo umožněno se k příslušným listinám vyjádřit, což však neučinil a k ústnímu jednání se nedostavil. V řízení o správním deliktu bylo prokázáno, že platná parkovací karta nemohla být ve vozidle umístěna, když nebyla na vozidlo ani vystavena. Nelze pak připustit ani námitku žalobce, že údajný řidič vozidla tvrdil, že ve vozidle měl umístěnu parkovací kartu, když s ní nemohl disponovat.

[6] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě, ve které vytykal především nedostatečnou specifikaci místa přestupku, kterého se měl s vozidlem žalobce dopustit řidič p. P.. V prostoru u Domu umění se nachází např. vyhrazené parkoviště pro vozidla přepravující osobu těžce zdravotně postiženou, přechod pro chodce, chodník, místo označené dopravní značkou č. V13a a další. Porušení žádného z těchto příkazů a zákazů žalobci však kladeno za vinu není, je mu kladeno za vinu, že nerespektoval svislé dopravní značení (IP 12), výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je tak dle žalobce nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Z výroku rozhodnutí dále není zřejmé, s jakým konkrétním právním ustanovením je jednání p. P. v rozporu, ani z něj nejsou patrná ustanovení, která stanoví význam dopravních značek, které měl p. P. porušit. Rovněž chybí odkaz na nařízení Statutárního města Ostravy, kterým bylo dané místo vymezeno jako oblast s placeným stáním. Žalobce rovněž namítl neučinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán I. stupně doručoval p. P. na adresu O. 41, Praha 7, což je adresa, kterou sice žalobce udal, ale není adresou trvalého pobytu pana P. Správní orgán I. stupně tak měl doručovat na adresu jeho trvalého pobytu, popř. doručit veřejnou vyhláškou. Byl-li p. P. na žalobcem uvedené adrese neznámý, podání žalobce sdělující kontaktní adresu je vadné pro nedostatek náležitostí a správní orgán I. stupně měl postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu a vyzvat jej, aby tuto vadu odstranil. Bylo-li označení p. P. shledáno jako účelové, pak se dle žalobce jedná o překvapivý závěr. Závěrem žalobce namítl, že nebyl poučen o možnosti liberace, proto

až v žalobě namítl liberační důvod, vyplývající § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu, podle kterého právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Žalobce vskutku učinil vše, co bylo po něm možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, když zaměstnavatele pana P. smluvně zavázal, aby zajistil, že jeho zaměstnanec při plnění příkazu neporuší žádnou povinnost vyplývající mu ze zákona o silničním provozu a mohl tak mít legitimně za to, že osoby, které budou řídit vozidlo na základě této smlouvy, neporuší zákon. Konečně žalobce namítl protiústavnost § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

[7] Usnesením ze dne 16. 3. 2017, č. j. 22 A 177/2016 - 18, Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) přerušil řízení do pravomocného skončení řízení vedeného u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16, neboť krajskému soudu bylo z úřední činnosti známo, že před Ústavním soudem je na jeho návrh pod uvedenou sp. zn. vedeno řízení o zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a výsledek tohoto řízení může mít vliv na rozhodování v projednávané věci. Nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 byl zamítnut návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 téhož zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Odpadl tak důvod, pro který bylo řízení před krajským soudem přerušeno, ten proto usnesením ze dne 7. 9. 2018, č. j. 22 A 177/2016 - 20, vyslovil, že se v řízení pokračuje.

[8] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K námitce nepřezkoumatelnosti výroku pro nedostatečnou specifikaci místa vytýkaného jednání krajský soud uvedl, že místo spáchání přestupku bylo popsáno dostatečně určitě; ze správního spisu a z provedeného dokazování bylo zjištěno, že před Domem umění se nachází část ulice Jurečkova, kde jsou vyznačena jednotlivá parkovací stání, přičemž vozidlo stálo v řadě vedle jiného vozidla. Délka ulice Jurečkovy před Domem umění činí cca 65 m, přičemž dodatková tabulka má platnost celkem 59 m. Délka vyhrazeného parkoviště tak prakticky zcela překrývá délku ulice Jurečkovy před Domem umění. Nejedná se tedy o několik set metrů dlouhou ulici, na které jsou jak placená místa k parkování, tak i místa neplacená, jak tomu bylo v žalobcem zmiňovaném případě řešeném Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42.

[9] Krajský soud nesouhlasil ani s žalobní námitkou nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro neuvedení znaků přestupku, které mělo naplňovat vytýkané jednání. Krajský soud sice přisvědčil žalobci v tom, že správní orgán I. stupně pochybil, pokud jednání, kterým došlo k porušení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích, nebylo podřazeno pod příslušné zákonné ustanovení ve výroku rozhodnutí, správní orgán I. stupně však tuto chybu napravit tím, že příslušnou právní úpravu uvedl v odůvodnění. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť ze spojení výroku a odůvodnění muselo být žalobci jasné, jakou skutkovou podstatu neustanovený řidič naplnil a za jaké jednání byl žalobce shledán odpovědným. Ani tuto žalobní námitku tak krajský soud neshledal důvodnou.

[10] K žalobní námitce neučinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku krajský soud nejprve zdůraznil subsidiaritu správního deliktu provozovatele vozidla dle §

pokračování

125f zákona o silničním provozu a připomněl bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k učinění „nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku“. Ačkoli činění nezbytných kroků nemá být pouhou formální činností, pokud se objevila okolnost, jež nastala při doručování zásilky obsahující předvolání k podání vysvětlení označenému řidiči vozidla, jež neumožnila správnímu orgánu učinit závěr o tom, že přestupek mohla vskutku spáchat provozovatelem označená osoba, pak provádění dalšího šetření, či spíše pátrání by v takových případech již bylo možné označit za rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, jdoucí nad rámec zákonných povinností správního orgánu a proti účelu předmětné právní úpravy ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46. Jak vyplývá ze skutečností známých správnímu orgánu I. stupně z úřední činnosti a doložených ve správním spisu, zástupce žalobce ve správním řízení, společnost Odvoz vozu s. r. o., opakovaně pana D. P. označuje jako řidiče vozidla a tomu se opakovaně nedaří doručit, protože si zásilku nepřevzme. Krajský soud tedy, ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu, vysloveným v rozsudcích ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17 a ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 As 204/2015-22, vyslovil, že po provozovateli vozidla lze legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči vozidla poskytuje, neboť lze předpokládat, že přiměřeně obezřetný provozovatel, znalý svých práv a povinností podle zákona o silničním provozu, zapůjčí své vozidlo pouze takové osobě, které důvěřuje, a o níž má aktuální kontaktní informace, které by v případě jejího přestupkového jednání mohl sdělit správním orgánům. Za této situace by bylo pouhým formalismem požadovat po správním orgánu, aby zaslání své zásilky opakoval či prováděl další šetření, či doručoval veřejnou vyhláškou.

[11] K námitce porušení poučovací povinnosti a k dovolání se liberace krajský soud uvedl, že poučení o možnosti liberace je poučením o hmotném právu, nevztahuje se k úkonu správního orgánu a nesouvisí s procesními podmínkami, za kterých žalobce mohl uplatnit svá práva. Nadto byl žalobce v řízení zastoupen osobou právně zdatnou a zkušenou; není tak splněna ani podmínka subjektivní potřeby poučení.

[12] Žalobní tvrzení smluvního zavázání zaměstnavatele údajného řidiče nebylo prokázáno, neboť k němu žalobce neoznačil žádný důkaz, s tím, že jej předloží u jednání, ke kterému se bez omluvy nedostavil, ačkoliv jeho nařízení výslovně požadoval. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku neseznámení žalobce s podklady rozhodnutí, včetně okolností ohledně p. P. a neumožnění vyjádřit se k nim. Žalobce se totiž s podklady pro rozhodnutí neseznámil nikoliv proto, že mu to správní orgán I. stupně a žalovaný neumožnili, ale pro svou vlastní nečinnost a nedostavení se k ústnímu jednání, na které byl předvolán. Napadené rozhodnutí tak netrpí vytýkanou procesní vadou a ani překvapivostí. K námitce protiústavnosti krajský soud odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16.

[13] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítá nesprávné posouzení právní otázky, přičemž uvádí dvě stěžejní námitky – předně, stěžovatel polemizuje se specifikací místa vytýkaného jednání, a dále namítá absenci odkazu na právní předpis ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[14] Dle názoru stěžovatele právě skutečnost, že specifikace místa odkazuje na místo, které je dlouhé 65 metrů, přičemž parkování je v něm zakázáno pouze na 59 metrech, dokazuje nedostatečnost vymezení místa protiprávního jednání. Výrok rozhodnutí totiž nevylučuje, že vozidlo stálo právě na dvou parkovacích místech, nacházejících se právě v šestimetrovém úseku komunikace, ve kterém stále mohlo k danému jednání – dle výroku rozhodnutí – dojít. Stěžovatel přitom poukazoval právě na parkovací místa, která vyhovují specifikaci místa dle výroku rozhodnutí, avšak parkování na těchto místech je legální. Není tedy pravdivý názor soudu, že se délka úseku, ve kterém se nesmí parkovat, prakticky překrývá s délkou úseku, kde mělo k protiprávnímu jednání dojít. Naopak, správná interpretace je dle stěžovatele taková, že délka úseku, ve kterém mělo dle výroku k protiprávnímu jednání dojít, je delší, než část tohoto úseku, ve které je parkování zakázáno. Z tohoto důvodu považuje stěžovatel posuzovanou věc za identickou s právní věcí řešenou v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak stěžovatel považuje za nepřezkoumatelný, neboť z něj nejsou patrné všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, který je stěžovateli kladen za vinu.

[15] V druhém okruhu námitek stěžovatel vytýkal, že ve výroku rozhodnutí absentují zásadní odkazy na právní předpisy. Ve výroku rozhodnutí absentuje odkaz na údajně porušené právní ustanovení (právní kvalifikace věci), jakož i odkaz na právní ustanovení, definující skutkovou podstatu, jejíž znaky mělo jednání vykazovat (součást skutkové kvalifikace). Stěžovatel sice shodně s krajským soudem uznává, že odkaz na § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu je obsažen v odůvodnění rozhodnutí. To je však dle názoru stěžovatele nedostatečné, neboť jde o ustanovení tvořící v souhrnu skutkovou podstatu, § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu odkazuje právě na jednání, které vykazuje znaky jiného přestupku dle silničního zákona. Stěžovatel připomíná závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, podle kterého není možné právní ustanovení namísto ve výroku uvádět v odůvodnění rozhodnutí. Skutečnost, že měl být stěžovatel trestán za to, že řidič porušil právě § 25 odst. 1 písm. o) silničního zákona, se stěžovatel poprvé dozvídá z rozsudku krajského soudu. Nadto, taková právní kvalifikace neodpovídá popisu skutku ve výroku, protože skutek nebyl vymezen tak, že by stěžovatel stál na vyhrazeném parkovacím místě, ale tak, že skutek spočíval v nerespektování dopravní značky [v takovém případě jde o jednání v rozporu s § 4 písm. c) silničního zákona]. Stěžovatel k podpoře svého tvrzení odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, a dodává, že rozšířený senát posuzoval právě věc správního deliktu provozovatele vozidla, ale správní orgán odkázal toliko na porušení § 10 odst. 3 silničního zákona, nikoliv již na konkrétní právní normu, již porušil řidič. Takové rozhodnutí rozšířený senát označil za nezákonné, rozhodující senát jej pak zrušil, a to i přes to, že v daném rozhodnutí byla porušená právní norma uvedena v odůvodnění rozhodnutí. V nyní posuzované právní věci právní norma není uvedena ani v odůvodnění rozhodnutí. Stěžovatel kasační stížnost uzavírá s tím, že krajský soud rozhodl v rozporu s názorem rozšířeného senátu a v konečném důsledku byl stěžovatel krácen na právu na zákonného soudce, neboť názor tříčlenného senátu Nejvyššího správního soudu smí revidovat toliko rozšířený senát, názor rozšířeného senátu smí revidovat toliko Ústavní soud, nikoliv však krajský soud.

pokračování

[16] Žalovaný zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření v řízení před krajským soudem.

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[18] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů a dospěl k názoru, že kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud opakovaně konstatuje, že smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku (správního deliktu), je, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady *ne bis in idem*, překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 - 48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53). Otázkou vymezení skutku, jakož i obsahovými náležitostmi výrokové části správního rozhodnutí se zabýval rovněž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, jakož i v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, na něž odkazoval stěžovatel. Z citované judikatury přitom vyplývá, že identifikace skutku slouží především k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován; řádně formulovaný výrok - v něm na prvním místě konkrétní popis skutku je nezastupitelnou částí rozhodnutí, přitom pouze z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena; pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod. Byť v posledně uvedeném rozhodnutí se rozšířený senát zabýval otázkou přesnosti a podrobnosti právní kvalifikace skutku, je nepochybné, že obdobnou logiku stran jednoznačnosti a přesnosti je třeba vztáhnout též na požadavek na popis samotného skutku. Pachatel deliktu musí především vědět nejen to, jak jeho jednání správní orgán právně kvalifikuje, ale též to, za jaké jednání (ve smyslu popisu relevantního skutku) je trestán.

[20] Podstata stížnostní argumentace spočívá v poukazu stěžovatele na nedostatečně určitou specifikaci místa spáchání deliktu ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V posuzované věci bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí vymezeno takto: „v Ostravě – Moravské Ostravě na ulici Jurečkova, u Domu umění, ..., nerespektoval svíslé dopravní značení (IP 12) - „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou (E 13) - „Stání pro držitele parkovací karty R, A PO-PÁ 7-20 hod. SO 8-15hod.“ s dodatkovou tabulkou (E 8e) – „Úsek platnosti vlevo 24 m, vpravo 35 m“ a vodorovné dopravní značení (V 10e) - „Vyhrazené parkoviště“, neboť stál předmětným vozidlem v jejich působnosti, přestože nebyl držitelem parkovací karty R, A.“

[21] S námitkou nedostatečného vymezení místa se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Délka Jurečkovy ulice před Domem umění činí cca 65 m, přičemž dodatková tabulka má platnost 59 m. Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem dodává, že tato fakta lze jednoduše ověřit nahlédnutím do veřejně dostupných zdrojů (www.mapy.cz, aplikace Google Street View), navíc stejné dopravní značení vymezující vyhrazené parkoviště s dodatkovou tabulkou se nachází i při ústí do ul. Švabinského, tzn. prakticky po celém obvodu Domu umění. Citované vymezení místa spáchání přestupku proto soud považuje za dostačující, neboť společně s časem (14:20 až 14:30 hodin) a způsobem spáchání přestupku konkretizuje skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Na rozdíl od situace posuzované Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, na který stěžovatel poukazoval v žalobě a měl jej na mysli patrně i v uplatněné kasační stížnosti, lze z výroku správního orgánu I. stupně v posuzované věci dovodit, kde v rámci dané ulice se skutek stal (před Domem umění), v místě, kde bylo vyhrazeno parkování pro držitele parkovací karty R, A. Tato karta však, jak bylo správním orgánem I. stupně zjištěno, na předmětné vozidlo Mercedes reg. zn. X nebyla ke dni spáchání přestupku vydána.

[22] Je nutno připustit, že je možné místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezit ještě přesněji, než tomu bylo v nyní posuzované věci, a to např. uvedením čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku či za pomoci souřadnic GPS. Na druhou stranu nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. V daném případě bylo místo spáchání přestupku vymezeno zmíněním blízkého dominantního objektu (Dům umění) a bylo zřejmé z fotografií, které jsou součástí záznamu o přestupku. V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným. V posuzované věci dospěl soud k závěru, že tomu tak bylo.

[23] Stěžovatel dále namítá, že ve formulaci výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně absentují zásadní odkazy na právní předpisy, konkrétně odkaz na údajně porušené právní ustanovení (právní kvalifikace věci), jakož i odkaz na právní ustanovení, definující skutkovou podstatu, jejíž znaky mělo jednání vykazovat (součást skutkové kvalifikace).

[24] V projednávané věci správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí konstatoval: „*Stěžovatel se podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu dopustil správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť hlídkou Městské policie Ostrava bylo zjištěno, že dne 14. 10. 2015 v době nejméně od 14:20 do 14:30 hodin porušil blíže neustanovený řidič motorovým vozidlem tovární značky Mercedes, RZ X, v Ostravě – Moravské Ostravě na ulici Jurečkova, u Domu umění, pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že nerespektoval svislé dopravní značení ..., neboť stál předmětným vozidlem v jejich působnosti, přestože nebyl držitelem parkovací karty R, A. Podle záznamů v centrálním registru vozidel byl stěžovatel v době skutku provozovatelem motorového vozidla a podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu mu byla jako provozovateli vozidla uložena povinnost zajistit, aby při užití*

pokračování

tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.“

[25] Stěžovatelem namítané chybějící ustanovení stanoví, že „(ř)idič nesmí zastavit a stát na vyhrazeném parkovišti, nejde-li o vozidlo, pro které je parkoviště vyhrazeno; to neplatí, jde-li o zastavení a stání, které nepřekročí dobu tří minut a které neohrozí ani neomezí ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, popřípadě neomezí řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno“ [§27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu].

[26] Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, „správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.“ Zároveň ale „pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“

[27] Není pochyb o tom, že výrok je klíčovou částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky. Proto právní kvalifikace skutku musí být ve výroku rozhodnutí dostatečně určitá a musí z ní být zřejmé, která ustanovení právních předpisů obviněný z přestupku svým jednáním porušil. Správní orgán prvního stupně ve výroku uvedl odkaz na § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ve spojení s § 125f odst. 3 téhož zákona. Správní orgány tak jednoznačně identifikovaly, že stěžovatel se dopustil správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 citovaného zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

[28] Jak správně posoudil krajský soud, ve výroku správního orgánu I. stupně chybí uvedení těch ustanovení, která blíže neustanovený řidič vytýkaným jednáním porušil. Správní orgán I. stupně však v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že tímto jednáním se měl blíže nezjištěný řidič dopustit přestupku v provozu na pozemních komunikacích dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) – j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona.* Nejvyšší správní soud má stejně jako krajský soud za to, že výše citovaný výrok rozhodnutí je dostatečně určitý a obsahuje ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Touto porušenou právní normou je § 10 odst. 3 ve spojení s § 27 odst. 1 písm. o) a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Stěžovatelovo tvrzení o neurčitosti výroku nemůže obstát, neboť, jak správně dovodil i krajský soud, stěžovatel nemohl mít s ohledem

na znění výroku žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, za který byl postižen, ostatně sám proti této kvalifikaci brojil v rámci soudního řízení. Ve výroku je jednoznačně uvedeno, že stěžovateli je kladeno za vinu, že nebyly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když došlo k nerespektování dopravního značení „vyhrazené parkoviště“, přičemž je zřejmé, že se tak stalo v rozporu s § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu, tedy stáním na vyhrazeném parkovišti bez parkovací karty R, A.

[29] Nejvyšší správní soud ve shodě s nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 zdůrazňuje, že odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je věcně opodstatněna tím, že právě na provozovateli vozidla, kterým je buď vlastník, nebo jiná osoba se souhlasem vlastníka, zpravidla závisí, kdo vozidlo užívá. Protože provozovatel vozidla odpovídá za správní delikt bez ohledu na zavinění, jeho odpovědnost primárně neslouží k potrestání řidiče, který porušil některou z povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Vůči řidičům má působit zejména preventivně, aby se porušování těchto povinností do budoucna nedopouštěli. Předpokládá se, že provozovatel vozidla ví, kdo v době spáchání přestupku podle zákona o silničním provozu užil jeho vozidlo, jakož i to, že má zájem domoci se po řidiči náhrady zaplacené pokuty, respektive určené částky, případně, že bude na řidiče v rámci vzájemných vztahů působit jiným způsobem tak, aby se porušení povinnosti neopakovalo, včetně možnosti zamezit mu v dalším užívání vozidla. Pokud by provozovatel vozidla na porušování povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích adekvátně nereagoval, vystavil by se riziku, že v budoucnu sám ponese případné další sankční následky. Stěžovatelova argumentace je tak nedůvodná, neboť ze spojení výroku a odůvodnění bylo zřejmé, jakou skutkovou podstatu řidič naplnil a za jaké jednání byl stěžovatel shledán odpovědným.

[30] Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu